

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 12.10.1961, sp. zn. 2 Cz 95/61, ECLI:CZ:NS:1961:2.CZ.95.1961.1

Číslo: 34/1962

Právní věta: Vstoupil-li prokurátor do řízení, je ke klidu řízení u soudu druhého stupně třeba výslovného souhlasu prokurátora.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 12.10.1961

Spisová značka: 2 Cz 95/61

Číslo rozhodnutí: 34

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Řízení před soudem

Předpisy: 142/1950 Sb. § 421

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 34/1962 sb. rozh.

Vstoupil-li prokurátor do řízení, je ke klidu řízení u soudu druhého stupně třeba výslovného souhlasu prokurátora.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 12. října 1961, 2 Cz 95/61)

V řízení vedeném v roce 1952 u lidového soudu civilního v Praze se domáhal žalobce, aby bylo rozhodnuto, že je vůči němu bezúčinná koupě domu uzavřená na jméno žalované a že je oprávněn uspokojit svoji pohledávku, jež mu přísluší podle vykonatelného rozsudku lidového soudu civilního v Praze proti manželu žalované ve výši 367 068,60 Kčs s přísl. z tohoto domu. Dále se domáhal toho, aby žalovaná byla uznána povinnou zaplatit mu částku 367 068,60 Kčs st. měny s 21/2 úroky z prodlení od podání žaloby a nahradit náklady řízení.

Rozsudkem lidového soudu civilního v Praze byla žalovaná uznána povinnou trpět uspokojení pohledávky žalobce ve výši 12 968,90 Kčs s přísl. ze shora uvedeného domu, jehož koupě žalovanou byla vůči žalobci prohlášena za bezúčinnou. Současně byla uznána povinnou zaplatit mu částku 354 099,90 Kčs st. měny s přísl. Jinak byla žaloba zamítnuta.

K odvolání žalované zařídil krajský soud ústní odvolací jednání na 28. dubna 1953 a vyznamenal o něm i krajského prokurátora. Ten se k tomuto jednání dostavil a přednesl, že proti žalované je podezření z

trestného činu a navrhoval, aby bylo řízení z tohoto důvodu přerušeno. Odvolací soud tomuto návrhu vyhověl a jednání přerušil podle § 70 odst. 2 o. s. ř. Další odvolací řízení bylo nařízeno na 21. července 1954; k tomuto jednání se prokurátor nedostavil, ač byl řádně obeslán, a žalobce i žalovaná prohlásili, že ponechávají řízení v klidu.

Žalobce navrhl potom 11. ledna 1961, aby v řízení bylo pokračováno.

Městský soud v Praze návrh na pokračování řízení usnesení zamítl. Městský soud se v odůvodnění tohoto rozhodnutí postavil na stanovisko, že i když se prokurátor nevyjádřil, zda souhlasí s klidem řízení, jsou splněny podmínky § 421 odst. 1 o. s. ř., ježto se nedostavil k neřízenému ústnímu jednání, takže nutno jeho souhlas předpokládat. Zůstalo tedy řízení při ústním odvolacím jednání 21. července 1954 v klidu a poněvadž návrh na pokračování nebyl podán do jednoho roku řízení zaniklo a nelze v něm již pokračovat.

Nejvyšší soud vyslovil ke stížnosti pro porušení zákona podané předsedou Nejvyššího soudu, že tímto usnesením městského soudu byl porušen zákon.

Odůvodnění:

Podle § 421 odst. 1 o. s. ř. nastane klid řízení, jestliže to účastníci navrhnou, u soudu prvního stupně pak i v tom případě, nedostaví-li se účastníci k ústnímu jednání. Vstoupil do řízení prokurátor, je třeba podle § 421 odst. 2 o. s. ř. ke klidu řízení jeho souhlasu. Nebyl-li podán návrh na pokračování v řízení, v němž nastal klid řízení, do jednoho roku, toto řízení podle § 421 odst. 3 o. s. ř. zanikne.

Krajský prokurátor sice neprohlásil v této věci výslovně, že vstupuje do řízení, jeho vstup však třeba spatřovat již v tom, že se dostavil k ústnímu jednání, učinil zda přednesy a podal návrh na přerušování řízení, jemuž také odvolací soud vyhověl. Není tedy žádných pochybností o tom, že krajský prokurátor vstoupil podle § 6 odst. 1 o. s. ř. do řízení, čímž se stal oprávněným ke všem procesním úkonům, jež může podle stavu řízení vykonat účastník.

Názor městského soudu, že není třeba výslovného souhlasu prokurátora ke klidu řízení a že stačí, když se řádně obeslaný prokurátor nedostaví k nařízenému ústnímu jednání, ježto nutno předpokládat, že souhlasí s případným klidem řízení, je správný, ovšem jenom pokud jde o klid řízení u soudu prvního stupně (viz též stanovisko Nejvyššího soudu pod 1 Ec 21/58-2/56). V odvolacím řízení však, kde nemůže nastat klid řízení již tím, že se řádně obeslaní účastníci k jednání nedostavili a kde je třeba podle výslovného ustanovení § 421 odst. 1 o. s. ř. jejich návrhu, nestačí pouhé nedostavení se prokurátora, jenž má stejná oprávnění jako jiní účastníci řízení, nýbrž je třeba i jeho návrhu, resp. souhlasu s klidem řízení.

Nestačilo tedy ani v tomto případě k tomu, aby při ústním odvolání jednání 21. července 1954 nastal klid řízení, pouhé nedostavení se prokurátora, byť byl tento řádně obeslán, nýbrž bylo třeba jeho návrhu, resp. souhlasu. Poněvadž tento návrh, resp. souhlas dán nebyl, nedošlo ke klidu řízení podle § 421 odst. 1 o. s. ř. a toto řízení nemohlo ani podle § 421 odst. 3 o. s. ř. zaniknout uplynutím jednoho roku.

Nebylo tedy důvodu k tomu, aby byl zamítnut návrh žalobce na pokračování v řízení, i když byl podán s tak značným časovým odstupem. Pokud tak městský soud učinil, porušil svým rozhodnutím zákon v ustanoveních § 421 odst. 1 - 3 o. s. ř.